Klara's moeder

Marianne Schenderling

inkijkexemplaar

Marianne Schenderling

Klara's moeder

Klara's moeder

Eerste druk 2025
Copyright tekst © Marianne Schenderling
Copyright illustratie omslag © Rob van Geugten
Copyright profielfoto © Sasha Lambert

Omslag
vormgeving ProBeeld | Ambilicious

Binnenwerk
vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2025 Ambilicious, Waddinxveen

ISBN 978-94-93366-81-7 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ambilicious

"Onbereikbare liefde is een stille pijn,
een constante herinnering aan wat had kunnen
zijn, maar nooit zal zijn."

Met dank aan de proeflezers Hildegard, Sacha, Cecile, Trudy
voor hun commentaar, wijze adviezen en aanvullingen.

1

Daar lig ik dan.

Het lijkt alsof ik naar een stomme film kijk die net niet van de spoel afloopt. Mijn trager verlopend leven kabbelt, hortend en stotend voort. Ik denk er vaak over na nu mijn dood dichterbij sluipt.

Ik heb overal pijn. Soms voelt het alsof mijn darmen zich om haar eigen as slingeren en een onzichtbare hand gloeiend vel van mijn buikwand slijpt. Op die momenten stroomt alles wat ik binnen krijg als dunne poep uit mij. Ik stink, ik ruik het.

Eindeloze dreksloten kolken op het matras en besmeuren mijn nachthemd. Stiekem pulk ik de korsten aangekoekte poep van mijn benen en veeg mijn handen af aan de zijkant van het matras.

Mijn vuiligheid houdt Rosa, een jong meisje van net in de twintig met blond haar en blozend gezicht, continu aan het werk. Ze draagt haar blauwe latexjes strak als een tweede huid om haar ranke handen. Ze zucht als ze mij wast en daarna de matrashoes met lauw warm zeepsop schoon boent. Ze houdt haar adem in, zodat de stank niet in haar neus kruipt. Eén keer draaide ze vol walging haar gezicht af. Ik zag het. Toen geneerde ik me nog voor mijn eigen lijf, de laatste tijd kan het mij niets meer schelen. Ik heb betere dingen te doen dan me druk te maken over het onoverkomelijke. Ik wil, nee ik móet over vroeger praten zo lang het kan. Ik wil vertellen wat gebeurd is. Het is nu of nooit. Straks is het te laat.

Jarenlang had ik niemand om mee te praten. Sinds ik in reservetijd leef, is Rosa er. Zij luistert.

In de verte roept iemand. Ik open mijn ogen, het is Rosa, ze houdt mij een lepel voor. Als een vis in zuurstofarm water hap ik er naar. Op mijn tong en aan de binnenkant van mijn wangen proef ik vanillevla. Romig zoet is het.

'Lekker.'

Dat ik in deze situatie genieten kan! Ik voel de gespannen huid rond mijn kaken verzachten, een onzichtbare marionettenspeler trekt mijn mondhoeken omhoog.

Ik rek de smaak zo lang ik kan. Uiteindelijk slik ik het door. Heel traag, ik ben bang me te verslikken. Ik mag verdomme niet stikken, niet nu al.

Hongerig naar meer zachtheid open ik mijn mond voor een volgend hapje. En nog een. En nog een. Tenslotte klem ik mijn mond stijf dicht, te moe van het slikken. Ik sluit mijn ogen.

Rosa wast mij, voedt mij, let op mij en, het belangrijkste, ze luistert naar mij.

In eerste instantie verzette ik me tegen hulp.

'Ik kan best voor mezelf zorgen,' murmelde ik tegen de dokter.

Zijn blik veranderde van professionele bezorgdheid in meewarig medeleven.

'Nee, kan u niet. Als u geen thuiszorg accepteert moet ik u naar het verpleeghuis sturen.'

Alsof dat een keuze is! Zo'n tehuis vol krakkemikkige oude mensen is de laatste plek waar ik naar toe wil. Mij niet gezien. Liever wacht ik hier in mijn eigen huis mijn laatste ademsnik af.

Heus, ik ben niet bang voor het onvermijdelijke. Eerder ben ik nieuwsgierig naar die allerlaatste overgang. Laat mij met open ogen gaan en meemaken hoe de dood mij bij mijn lurven grijpt. Mij meevoert, meesleept wellicht. Wie weet hoeft hij mij enkel een duwtje in de rug te geven of neemt hij mij rustig aan de hand mee naar de overkant.

Uiteindelijk zal er, denk en hoop ik, niet veel nodig zijn om de grens tussen weten en verloren gaan te overbruggen.

Een paar weken later moest ik toegeven. Dokter had gelijk, het ging niet goed. Eerlijk gezegd: ik was er vreselijk aan toe. Steeds vaker kronkelde mijn lichaam van de pijn. Een tomeloze vermoeidheid overviel me waardoor mijn benen onder mijn lijf zwabberden. Ik struikelde over een kleedje, een drempel, zelfs over een denkbeeldige lijn. En erger nog, ik haalde de wc niet meer op tijd.

O, die eerste keer dat ik mezelf niet kon verschonen. De buurvrouw, met wie ik twee keer in de week koffiedronk, trof mij aan in mijn eigen vuiligheid. Ik was mijn schaamte nog niet voorbij en staarde van de muur naar het plafond terwijl zij mij waste en verschoonde. Zodra de klus geklaard was, trok ik snel het laken tot over mijn kin. Buurvrouw zat er niet mee, zei ze en wimpelde mijn gemompelde excuus af met een zwaai van haar hand.

'Geeft niks. We zijn allemaal mensen.'

Drie kwartier later bracht het lieve mens mij een kom dampende kippensoep. Ze had de thuiszorg gebeld, zei ze. Ze zouden de volgende ochtend al komen.

Zal Betsie niet gebeuren, beloofde ik mezelf.

Ik stond 's morgens heel vroeg op, trok zittend op mijn bed een nette jurk en nylons aan, sleepte mezelf naar de wastafel waar ik mijn haar borstelde. Zittend op mijn kont daalde ik tree voor tree de trap af. Op de een na onderste tree rustte ik uit. Pas minuten later trok ik me op aan de leuning, ging staan en sleepte mijn oude krakkemikkige lijf naar de woonkamer. Ik verzamelde de kopjes en borden en balanceerde als een ballerina die de stervende zwaan danst, met de scheef glijdende stapel vaat naar de keuken. Daar waste ik alles af en schuifelde na afloop terug naar de kamer. Zoveel werk!